

Arrest

nr. 192 961 van 2 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. WAERENBURGH *loco* advocaat J. BAELDE en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Tadzjiek van etnische origine te zijn. U bent het sjjiitische geloof aanhangig. U bent afkomstig uit de stad Shahriyar van de provincie Teheran. Uw ouders vluchtten in 2001 naar Iran vanwege de taliban. U woonde vanaf uw geboorte tot uw vertrek in Teheran. In april 2015 kwamen leden van de Basij (mobilisatie der verdrukten) langs op de Iraanse school waar u studeerde en boden alle Afghanen geld en de Iraanse nationaliteit aan als ze voor Iran in Syrië gingen vechten. Toen u dit aan uw vader vertelde, zei hij u dat u het land moest verlaten omdat u

geen ondersteuning kreeg in Iran en er geen toekomst was in Afghanistan. U vertrok zes maanden later uit Iran.

U kwam aan in België op 4 november 2015 en u vroeg op 5 november 2015 asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: Iraanse schooldocumenten, de Amayeshkaarten van u en uw ouders, vaccinatiekaarten, een lidkaart van Jamiat-e-Islami van uw vader, de taskara van uw vader, een attest van de gemeente Alborz waaruit blijkt dat u uw naam hebt veranderd en een foto.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 1-2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf als Afghaanse vluchteling in Iran. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd er vastgesteld dat u inconsistente verklaringen aflegt over uw geboorteplaats. Bovendien stemmen uw verklaringen niet overeen met de op het CGVS aanwezige informatie. Zo beweert u aanvankelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken op 5 november 2015 dat u werd geboren in Teheran (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Tijdens uw tweede interview op de DVZ dd. 9 maart 2016 verklaart u tevens dat u werd geboren in de stad Teheran (Verklaring DVZ, punt 5). Ook bij het invullen van de vragenlijst die uw voogd opstuurde, laat u optekenen dat u werd geboren in de stad Teheran. Echter, u beweert plots dat u werd geboren in het district Karaj van de stad Teheran (vragenlijst Afghaanse niet-begeleide minderjarigen). Karaj is evenwel de hoofdstad van de aangrenzende provincie Alborz. Op het CGVS verandert u wederom uw verklaringen en beweert u dat u werd geboren in de stad Shahryar. U weet echter niet waar in Shahryar u werd geboren. U beweert tevens dat Shahryar een provincie is in Iran (CGVS, p. 8). Echter, Shahryar is een stad in de provincie Teheran. Wanneer u later meermaals wordt gevraagd of het een stad is of een provincie, wijzigt u uw verklaringen en beweert u dat het een stad is, maar moet u toegeven dat u niet weet tot welke provincie Shahryar behoort (CGVS, p. 9). Wanneer u vervolgens wordt geconfronteerd met uw verklaringen op de DVZ waarbij u zei dat u in Teheran werd geboren, beweert u dat u "waarschijnlijk niet verstond wat ze bedoelden" (CGVS, p. 9). Deze verklaring weet echter allerminst te overtuigen.

Ook over uw verblijfplaatsen in Iran voor uw komst naar België doet u tegenstrijdige uitspraken. Zo beweert u op de DVZ dat u uw hele leven in de wijk Sar Asyab van de stad Teheran woonde (Verklaring DVZ, punt 10). Op het CGVS beweert u plots dat u niet in Teheran woonde, maar dat u uw hele leven in de wijk Sar Asyab van de stad Karaj hebt gewoond (CGVS, p. 9). Echter, u moest eerder al toegeven dat u niet wist tot welke provincie de stad Karaj behoorde (CGVS, p. 7). Karaj is echter de hoofdstad van de provincie Alborz. Aangezien u beweert uw hele leven in Karaj te hebben gewoond en daar ook negen jaar op een Iraanse overheidsschool studeerde (CGVS, p. 5 en 7), is het uiterst bevreemdend dat u dit niet weet. Daarnaast hebt u nooit melding gemaakt van de stad Karaj of Alborz voor uw gehoor op het CGVS dd. 13 februari 2017. Zelfs van een jongere kan echter verwacht worden dat hij meer consistente verklaringen aflegt over de stad waar hij zijn volledige leven beweert te hebben gewoond.

Bovendien zijn uw verklaringen over uw dagdagelijks leven in Iran vaag en niet doorleefd.

Zo beweert u dat u veel problemen kende op school en dat er overal over u werd gerapporteerd in Iran. U voegde toe dat u verplicht was om naar school te gaan om hogerop te geraken (CGVS, p. 12-13). Echter wanneer u wordt gevraagd om concrete voorbeelden te geven van hoe er over u werd gerapporteerd, ontwijkt u de vraag en komt u niet verder dan te zeggen dat “ze niet van Afghanen hielden en geen vooruitgang wilden”. Wanneer u de vraag opnieuw gesteld krijgt, antwoordt u naast de kwestie en zegt u dat u werd geslagen als u te laat naar school ging en als u niet studeerde (CGVS, p. 13). Echter, wanneer u vervolgens tot viermaal toe de vraag gesteld krijgt om concrete voorbeelden te geven van die situaties op school, ontwijkt u steeds de vraag (CGVS, p. 13). Er kan echter worden verwacht dat u op zijn minst doorleefde verklaringen kan afleggen over uw schoolcarrière als Afghaanse vluchteling op een Iraanse school.

Ook over uw Afghaanse vrienden in Iran vertoont uw kennis zeer opmerkelijke leemtes. Zo beweert u dat uw Afghaanse klasgenoten uw vrienden waren en u noemt enkele namen waaronder D. (...) en S. (...). Echter, wanneer u wordt gevraagd om meer te vertellen over D. (...), kan u enkel zeggen dat hij van Kapisa kwam en een sporter was zoals u. Echter, u weet niet waar in Kapisa. U weet evenmin waarom hij in Iran was. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd om meer te vertellen over uw klasgenoot S. (...), kan u enkel zeggen dat hij van de stad Herat kwam. U weet evenwel niet tot welk district of provincie het behoort (CGVS, p. 23). Er kan echter worden verwacht dat u meer kan vertellen over de Afghaanse klasgenoten waarmee u bevriend was.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat ook uw kennis over het werk van uw vader als lasser in Iran zeer miniem is. Zo beweert u dat uw vader met iemand begon te werken toen hij naar Iran kwam, en dat hij er samen met twee of drie andere Afghanen tot op heden werkt voor een Iraniër. Echter, u heeft geen idee wie die Iraniër is. Dit is uiterst bizar, mede gelet op het feit dat u beweert dat uw vader reeds veertien jaar voor hem werkte en dat hij uw vader geld heeft geleend om u naar België te kunnen sturen (CGVS, p. 27). Er kan dan ook worden verwacht dat u op zijn minst weet wie deze persoon is. Ook over de Afghaanse collega's van uw vader kan u niets zeggen. Zo kan u enkel zeggen dat hij met twee of drie andere Afghanen werkte, maar dat u ze niet kent.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat uw kennis over belangrijke feestdagen in Iran uiterst opmerkelijke leemtes vertoont. Zo beweert u dat u op de Iraanse overheidsschool Iraanse geschiedenis heeft geleerd, maar wanneer u wordt gevraagd of u heeft gehoord van de nationalisering van olie in Iran, wat volgens de beschikbare informatie wordt beschouwd als een zeer belangrijke gebeurtenis in de geschiedenis van Iran en traditioneel op 20 maart wordt gevierd, moet u bizar genoeg toegeven dat u er niets over weet. U weet ook evenmin of dat wordt gevierd in Iran of niet (CGVS, p. 22). Ook dit is uiterst bevreemdend en zet de geloofwaardigheid van uw voorgehouden verblijf als Afghaanse vluchteling in Iran verder op losse schroeven.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat uw kennis van zowel de Afghaanse als Iraanse kalender ernstige lacunes vertoont. Dit is des te meer bevreemdend gezien u beweert dat u negen jaar lang les volgde aan een Iraanse overheidsschool en werd opgevoed door Afghaanse ouders die zelf zijn opgegroeid in Afghanistan. Zo beweert u dat u in 1379 werd geboren, in de negende maand. Gevraagd welke maand, antwoordt u “mehr” (CGVS, p. 7). Mehr is evenwel de zevende maand van de Iraanse kalender. Het is dan ook bizar dat u dit niet weet, gelet op het feit dat u beweert te zijn geboren in Iran. U weet evenmin welke de overeenstemmende Afghaanse maand is. U weet evenmin welk jaar het nu is volgens de Afghaanse kalender en u kent geen enkele Afghaanse maand (CGVS, p. 7). Ook dit is uitermate bevreemdend. U beweert vervolgens dat u wel de Iraanse maanden kent, maar wanneer u naar de Iraanse zomermaanden wordt gevraagd, antwoordt u verkeerdelijk en niet in volgorde “tir, mordan en khordad”. De Iraanse zomermaanden zijn echter tir, mordad en shahrivar. Wanneer u vervolgens naar de winter- en herfstmaanden wordt gevraagd, moet u toegeven dat u ze niet kent (CGVS, p. 8). Ook dit zet de geloofwaardigheid van uw voorgehouden verblijf als Afghaanse vluchteling in Iran op de helling.

Vervolgens dient er op gewezen te worden dat ook uw verklaringen over de oorspronkelijke herkomst van uw familie en de redenen van jullie vertrek naar Iran niet weten te overtuigen. Zo beweert u op de DVZ dat uw ouders werden geboren in Afghanistan, maar dat u niet weet waar (Verklaring DVZ, punt 15). Ook over uw drie oudste broers en uw oudere zus kan u enkel zeggen dat ze werden geboren in Afghanistan. U weet evenmin waar (Verklaring DVZ, punt 17). Op het CGVS beweert u plots dat uw ouders werden geboren in Kaboel. U weet echter niet waar in Kaboel. U weet evenmin of ze werden geboren in de stad Kaboel of ergens in de provincie Kaboel (CGVS, p. 10). Wanneer u wordt geconfronteerd met uw tegenstrijdige uitspraken, ontkent u dat u heeft gezegd dat u niet wist waar in Afghanistan uw ouders werden geboren, enkel dat u niet wist waar in Kaboel ze werden geboren (CGVS, p. 10). Dit blijkt evenwel nergens uit uw dossier. Ook wanneer u wordt gevraagd naar de geboorteplaatsen van uw broers F. (...) en R. (...) en uw zus R. (...), kan u bizar genoeg enkel zeggen dat ze werden geboren in Afghanistan. U weet niet waar (CGVS, p. 10-11). Er kan echter worden verwacht dat u op zijn minst met duidelijkheid kan zeggen waar uw directe familieleden werden geboren

in Afghanistan. Ook uw kennis van de plaats van herkomst van uw familie in Afghanistan vertoont ernstige gebreken. Zo beweert u dat u enkel weet dat uw familie afkomstig was uit de stad Kapisa. U weet er echter niets meer over. U weet evenmin tot welke provincie de stad Kapisa behoort (CGVS, p. 11). Echter, Kapisa is een provincie in Afghanistan, geen stad. Bovendien kan worden verwacht dat u op zijn minst meer weet over de plaats van herkomst van uw familie in Afghanistan. Daarnaast moet worden opgemerkt dat uw kennis over de reden dat uw familie uit Afghanistan zijn gevlucht bijzonder miniem is. Zo kan u enkel zeggen dat uw vader zei dat er gevechten waren en dat de taliban jullie regio overnam. Ook wanneer u wordt gevraagd om daar over uit te weiden, moet u toegeven dat u er niets meer over kan vertellen. Ook wanneer u expliciet wordt gevraagd waar er exact werd gevochten, kan u enkel zeggen dat er werd gevochten in jullie regio in Kapisa. U weet echter niet waar (CGVS, p. 11). Er kan echter worden verwacht dat u meer kan vertellen over de reden waarom uw familie uit Afghanistan zijn gevlucht.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Vooreerst dient er op gewezen te worden dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een waarschijnlijk en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is. Wat betreft het bewijs dat u school liep in Iran, uw Iraanse schoolrapport, de Iraanse verblijfsvergunningen van u en uw ouders en de vaccinatiekaart, blijkt uit de informatie beschikbaar op het CGVS dat ook in Iran en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Iraanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Iraanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Iraanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Wat betreft de lidkaart van uw vader van Jamiat-e Islami en zijn taskara, blijkt dat ook in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is ook de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Wat betreft de foto, moet worden opgemerkt dat aan privé-foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk als Afghaanse vluchteling in Iran te hebben verbleven. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Iran heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk

verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 13 februari 2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (CGVS, p. 2-3). U werd op het einde van het gehoor dd. 13 februari 2017 uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan (CGVS, p. 28). Echter, u heeft ervoor gekozen vast te houden aan uw initiële verklaringen (CGVS, p. 28).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs

zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat op een asielzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekende partij dat zij correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot haar identiteit, haar nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Uit de uitgebreide motivering in de bestreden beslissing blijkt evenwel duidelijk dat verzoekende partij niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking, nu er geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar beweerde verblijf als Afghaanse vluchteling in Iran. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen overtuigende elementen bijbrengt die van aard zijn deze conclusie in een ander daglicht te stellen.

2.2.4.1. Verzoekende partij voert aan dat het gehoor op het Commissariaat-generaal niet correct is verlopen en dat de vraagstelling niet aangepast was aan haar minderjarig profiel. De vragen die haar werden gesteld over Iran en Afghanistan waren geenszins redelijk gelet op haar jonge leeftijd. Verzoekende partij voegt in dit verband tevens een persbericht als bijlage bij haar verzoekschrift waaruit blijkt dat ook de kennis van Vlamingen over de geschiedenis beperkt is (bijlage 14), zodat het onredelijk is een uitgebreide kennis te verwachten bij een Afghaan die in Iran slechts negen jaar naar school ging.

2.2.4.2. Daar waar verzoekende partij stelt dat het gehoor op het Commissariaat-generaal niet correct is verlopen en dat de vraagstelling niet aangepast was aan haar minderjarig profiel, stelt de Raad vast dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal onzorgvuldig is geweest bij de behandeling van de asielaanvraag van verzoekende partij. Aan verzoekende partij werd een voogd toegewezen die haar onder meer heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Ook werd verzoekende partij op 13 februari 2017 op het Commissariaat-generaal gehoord in aanwezigheid van haar voogd en haar raadsman, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid hebben gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien werd het gehoor in kwestie afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoekende partij en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met de jeugdige leeftijd en de persoonlijke omstandigheden van verzoekende partij.

Waar verzoekende partij nog verwijst naar een persbericht aangaande de kennis van de gemiddelde Vlaming (bijlage 14 van het verzoekschrift), is de Raad van oordeel dat dit document niet aantoonde dat de vragen die aan verzoekende partij werden gesteld niet aangepast waren aan haar kennisniveau. Aan verzoekende partij werden vragen gesteld over haar leefwereld, haar school, de werkzaamheden van haar vader, haar Afghaanse vrienden, de feestdagen in Iran, de kalender die zij gebruikte, en andere zaken die nauw aanleunden bij haar directe leefwereld doch konden de antwoorden van verzoekende partij allesbehalve overtuigen.

2.2.5.1. Verder tracht verzoekende partij in haar verzoekschrift de vaststellingen in de bestreden beslissing die de geloofwaardigheid van haar beweerde verblijf als Afghaanse vluchteling in Iran ondergraven te verklaren dan wel te weerleggen. Zo poogt zij in haar verzoekschrift te weerleggen dat zij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de regio/stad waar zij afkomstig van was en haar verklaringen daaromtrent met elkaar te verzoenen door te stellen dat Alborz vroeger een deel was van de provincie Teheran, doch in 2010 afsplitste van de provincie Teheran en een aparte stad werd. Dit blijkt uit de informatie die zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlage 13). Waar zij melding

maakte van de naam Karaj, wijst verzoekende partij erop dat dit zowel de naam is van het meest westelijke district in Alborz als de naam van de hoofdstad van Alborz. Verder bemerkt verzoekende partij dat ook haar verklaringen tijdens haar gehoor wat de munteenheid betreft klopten en dat deze aantonen dat zij in Iran heeft gewoond. Aangaande haar schoolcarrière wijst verzoekende partij op de verwarring die bij bepaalde vragen van de *protection officer* ontstond en stelt zij dat zij verschillende zaken over het schoolsysteem wel duidelijk kon reproduceren. Er werd volgens haar wat haar schoolvrienden en collega's van haar vader betreft te zeer gefocust op details en de vraagstelling werd niet aangepast aan haar leefwereld. Wat de feestdagen in Iran betreft, bemerkt verzoekende partij dat zij de feestdag van nationalisering van olie niet actief vierde en dat van haar dan ook niet verwacht kan worden dat zij deze zou kennen. De Iraanse kalender kent zij wel en zij verklaarde wel degelijk in de 7^e maand te zijn geboren. Zij meent dat er wat dit betreft mogelijk een vertaalfout werd gemaakt. Voorts wordt in Iran op een andere wijze geteld dan in België wat de maanden betreft. Daarnaast is het logisch dat zij de Afghaanse kalender niet kent gezien zij in Iran werd geboren. Wat de geboorteplaats van haar ouders betreft oppert verzoekende partij dat geenszins sprake is van een tegenstrijdigheid en dat zij verklaarde niet te weten waar in Kabul haar ouders geboren werden, hetgeen dan ook zo genoteerd werd bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ten slotte duidt verzoekende partij er nog op dat zij verschillende elementen wel kon aanbrengen waaruit haar Afghaanse herkomst en verblijf in Iran blijkt, doch werd hiermee geen rekening gehouden in de bestreden beslissing.

2.2.5.2. De Raad is evenwel van oordeel dat bovenstaand betoog geenszins kan overtuigen.

Wat betreft de bemerkingen van verzoekende partij over de motivering rond haar exacte geboorteplaats en de plaats waar zij heel haar leven zou hebben gewoond, stelt de Raad vast dat deze geen enkele afbreuk doen aan de motivering in de bestreden beslissing dienaangaande. In verband met haar verklaringen omtrent haar geboorteplaats luidt de motivering in de bestreden beslissing als volgt: *“Zo beweert u aanvankelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken op 5 november 2015 dat u werd geboren in Teheran (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Tijdens uw tweede interview op de DVZ dd. 9 maart 2016 verklaart u tevens dat u werd geboren in de stad Teheran (Verklaring DVZ, punt 5). Ook bij het invullen van de vragenlijst die uw voogd opstuurde, laat u optekenen dat u werd geboren in de stad Teheran. Echter, u beweert plots dat u werd geboren in het district Karaj van de stad Teheran (vragenlijst Afghaanse niet-begeleide minderjarigen). Karaj is evenwel de hoofdstad van de aangrenzende provincie Alborz. Op het CGVS verandert u wederom uw verklaringen en beweert u dat u werd geboren in de stad Shahryar. U weet echter niet waar in Shahryar u werd geboren. U beweert tevens dat Shahryar een provincie is in Iran (CGVS, p. 8). Echter, Shahryar is een stad in de provincie Teheran. Wanneer u later meermaals wordt gevraagd of het een stad is of een provincie, wijzigt u uw verklaringen en beweert u dat het een stad is, maar moet u toegeven dat u niet weet tot welke provincie Shahryar behoort (CGVS, p. 9).”*. Wat betreft haar verklaringen over de plaats waar zij heel haar leven beweert te hebben gewoond, wordt door verwerende partij in de bestreden beslissing het volgende opgemerkt: *“Ook over uw verblijfplaatsen in Iran voor uw komst naar België doet u tegenstrijdige uitspraken. Zo beweert u op de DVZ dat u uw hele leven in de wijk Sar Asyab van de stad Teheran woonde (Verklaring DVZ, punt 10). Op het CGVS beweert u plots dat u niet in Teheran woonde, maar dat u uw hele leven in de wijk Sar Asyab van de stad Karaj hebt gewoond (CGVS, p. 9). Echter, u moest eerder al toegeven dat u niet wist tot welke provincie de stad Karaj behoorde (CGVS, p. 7). Karaj is echter de hoofdstad van de provincie Alborz. Aangezien u beweert uw hele leven in Karaj te hebben gewoond en daar ook negen jaar op een Iraanse overheidschool studeerde (CGVS, p. 5 en 7), is het uiterst bevreemdend dat u dit niet weet. Daarnaast hebt u nooit melding gemaakt van de stad Karaj of Alborz voor uw gehoor op het CGVS dd. 13 februari 2017. Zelfs van een jongere kan echter verwacht worden dat hij meer consistente verklaringen aflegt over de stad waar hij zijn volledige leven beweert te hebben gewoond.”*. Dat Alborz in 2010 afsplitste van Teheran, doet geen afbreuk aan het feit dat verzoekende partij duidelijk tegenstrijdige verklaringen aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal over waar zij precies geboren werd en de stad waar zij heel haar leven zou hebben gewoond en dat zij dienaangaande allerminst consistente en coherente opeenvolgende verklaringen aflegde.

Waar verzoekende partij aanhaalt dat de munteenheid in Iran in december 2016 veranderd is en dat derhalve blijkt dat haar verklaringen dienaangaande tijdens haar gehoor wel degelijk correct waren, stelt de Raad vooreerst vast dat deze verklaringen niet in de motivering van de bestreden beslissing werden opgenomen. Daarnaast duidt de Raad erop dat verzoekende partij zelf reeds eind 2015 Iran verliet, hetgeen dan ook doet vermoeden dat deze kennis van verzoekende partij van ingestudeerde aard is. Het gegeven dat zij op de hoogte is van de verandering van de munteenheid in Iran, die plaatsvond ná haar vertrek, toont dan ook geenszins het door haar beweerde verblijf in Iran aan.

Wat betreft het betoog van verzoekende partij dat zij verschillende elementen over haar schoolleven en andere kenniselementen wel correct kon vertellen, wijst de Raad er vooreerst op dat de commissaris-

generaal in deze niet verplicht is om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Daar waar er dan ook geen motivering werd opgenomen over een bepaald antwoord, betekent dit *an sich* niet dat dit antwoord juist zou zijn, doch enkel dat dit antwoord geen voorwerp is geworden van de motivering. De Raad wijst er in dit verband op dat elementen in het voordeel van de asielzoeker niet noodzakelijk in de beslissing dienen te worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032). Wel dient de beslissing gedragen te worden door het geheel van de motieven en gedragen te worden door de elementen opgenomen in het administratief dossier.

Wat de verklaringen van verzoekende partij over haar kennis van de kalender betreft, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift zelf bevestigt dat zij geen kennis van de Afghaanse kalender heeft. Nochtans kan *in casu* enige kennis dienaangaande verwacht worden, nu verzoekende partij beweert opgegroeid te zijn in de Afghaanse gemeenschap in Iran en haar beide ouders Afghaanse vluchtelingen zouden zijn. Waar verzoekende partij stelt dat er tijdens haar gehoor een vertaalfout gemaakt werd aangaande de maand waarin zij geboren zou zijn, stelt de Raad vast dat dit een blote bewering betreft die geenszins wordt gestaafd door het gehoorverslag (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 13/02/2017, p.7). De Raad wijst er in dit verband op dat, hoewel het gehoorverslag van de commissaris-generaal geen authentieke akte of proces-verbaal uitmaakt, een vermoeden van wettigheid bestaat tot het bewijs van het tegendeel dat wat werd neergeschreven correct is gebeurd (RvS 15 februari 2007, nr. 167.854). Het bewijs van het tegendeel impliceert dat de asielzoeker kan bewijzen, aan de hand van concrete elementen, dat wat werd neergeschreven niet zo door hem werd gezegd. Verzoekende partij duidt op geen enkele wijze aan hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling haar verklaringen op een foutieve wijze konden zijn neergeschreven. Ook haar opmerkingen over de geboorteplaats van haar ouders en de manier waarop deze werd genoteerd bij de Dienst Vreemdelingenzaken, zijn loutere beweringen die geenszins gestaafd worden. Daarenboven stelde verzoekende partij dat haar gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen en er geen problemen waren. Tevens gaf zij aan dat haar verklaringen er opnieuw werden voorgelezen zodat zij kon zien of alles klopte, en dat alles ook effectief klopte (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 13/02/2017, p.4).

2.2.6.1. Voorts voegt verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift nog tal van documenten die haar verblijf in Iran zouden moeten staven. Het betreft een "(v)erklaring op eer dhr. A. B. (...) dat hij het schooldossier van verzoeker rechtstreeks van zijn broer ontving in TEHERAN op 22 maart 2017" (bijlage 4), een "(f)oto broer van verzoeker in het appartement van de ouders van dhr. B. (...)" (bijlage 5), een "(e)mail onderhavig raadsman aan het CGVS dd. 4 april 2017" (bijlage 6), een "(i)ntegrale kleurenkopie schooldossier" (bijlage 7), een "(a)ttest Iraanse Ministerie van buitenlandse zaken, wijziging voornaam G. (...) naar S. (...), met vermelding verzoeker Afghaan is" (bijlage 8), een "(g)ezondheidskaart Ministerie van gezondheid en medisch onderwijs inzake vaccinaties jaar 2004/2005" (bijlage 9), een "(c)ertificaat basis secundair onderwijs in school jaar 2010-2011" (bijlage 10), een "(r)apport opgesteld door Ministerie van onderwijs in TEHERAN, waarbij melding wordt gemaakt van Afghaanse nationaliteit met Afghaanse identiteitsnummer" (bijlage 11), een "(k)opie laatste identiteitskaart verzoeker in IRAN" (bijlage 12) en een "(n)eerschrijven adres, school en sportclub in IRAN door verzoeker met behulp van voogd" (bijlage 15).

2.2.6.2. De Raad wijst verzoekende partij er vooreerst op dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is.

Verder stelt de Raad vast dat een deel van de documenten van het schooldossier dat verzoekende partij bijbrengt (bijlagen 7, 8, 10 en 11 van het verzoekschrift), de e-mail van de raadsman (bijlage 6), een gezondheidskaart (bijlage 9) en een kopie van de identiteitskaart (bijlage 12) zich reeds in het administratief dossier bevinden en dat de commissaris-generaal in verband met deze reeds eerder bijgebrachte Iraanse documenten erop wijst dat uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 20, deel 6) blijkt dat in Iran en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Iraanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden en dat veel Iraanse documenten, ook na gedegen onderzoek door Iraanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden zijn, waardoor de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief is. Dergelijke documenten volstaan op zich dan ook niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partij te herstellen. Hetzelfde geldt voor wat betreft de nieuwe Iraanse documenten die verzoekende partij thans bijbrengt.

Inzake de verklaring op eer van een vriend van de voogd (bijlage 4 van het verzoekschrift) bemerkt de Raad dat in deze verklaring louter te lezen is dat hij documenten voor verzoekende partij meebracht uit

Teheran en dat iemand die beweerde de broer van verzoekende partij te zijn hem ontmoette op het adres van zijn ouders en hem documenten overhandigde. Het bevat geen verdere verklaringen die de verklaringen van verzoekende partij kunnen staven.

In verband met de bijgebrachte foto van een persoon waarvan verzoekende partij stelt dat het haar broer is (bijlage 5 van het verzoekschrift), wijst de Raad erop dat aan privé-foto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Verzoekende partij levert verder geen enkel bewijs dat de man op deze foto werkelijk haar broer is, dat deze foto werkelijk in Teheran werd genomen noch wanneer deze werd genomen. Hieraan kan dan ook geen enkele bewijswaarde worden gehecht.

Wat betreft de verklaringen van verzoekende partij over haar adres, school en sportclub (bijlage 15 van het verzoekschrift) stelt de Raad vast dat dit handgeschreven documenten zijn door verzoekende partij. Het betreffen geen officiële documenten maar louter eigen verklaringen, waardoor het document geen enkele bewijswaarde heeft.

2.2.7. De Raad onderstreept het belang duidelijkheid te verschaffen over de feitelijke herkomst en de eerdere verblijfplaatsen voor de inschatting van de vrees voor vervolging en nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van verzoekende partij. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft verzoekende partij niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk als Afghaanse vluchteling in Iran te hebben verbleven. Gelet op de ongeloofwaardigheid van haar beweerde regio van herkomst kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan haar asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat zij voor haar komst naar België in Iran heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens haar verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat zij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Verzoekende partij maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met haar persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over haar voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

2.2.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 19 en 20), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 13 februari 2017 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Dari en bijgestaan door haar advocaat en haar voogd. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.9. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.10. Bij aangetekend schrijven van 4 september 2017 brengt verzoekende partij nog vier nieuwe stukken bij, meer bepaald een kopie van de studentenkaart van haar broer F. in Iran, een kopie van de resultatenlijst op de school in Iran eveneens van haar broer F. en twee foto's van verzoekende partij, op de leeftijd van ongeveer vier jaar, met haar ouders genomen in Teheran met op een van beide foto's de Azadi tower op de achtergrond. Verzoekende partij meent dat uit deze stukken andermaal blijkt dat zij in Iran is geboren en opgegroeide.

Vooreerst is de Raad evenwel van oordeel dat aan fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Verder wijst de Raad erop dat een foto die van personen op een welbepaalde plaats werd genomen niet de omstandigheden van hun verblijven aldaar aantoonde. Dergelijke foto's kunnen immers eveneens het resultaat zijn van een vakantie of een kortstondige doortocht. Voormelde nieuwe stukken vormen derhalve niet het bewijs dat verzoekende partij wel degelijk in Iran is geboren en daar opgegroeide, zoals beweerd in de aanvullende nota.

2.2.11. Ter terechtzitting legt verzoekende partij opnieuw de onder punt 2.2.10. aangegeven kopieën neer en de reeds vermelde foto's. De Raad verwijst desbetreffend dan ook naar zijn uiteenzetting onder het voormelde punt 2.2.10.. Ook voor wat de twee nieuwe foto's betreft van verzoekende partij met beelden van Teheran op de achtergrond verwijst de Raad naar haar eerder betoog. De drie foto's van verzoekende partij die haar afbeelden samen met enkele klasgenoten tonen op generlei wijze aan waar deze foto's werden genomen. Wat betreft ten slotte de overige niet geïnterpreteerde en zelfs niet van een bijkomende nota voorzien ter terechtzitting neergelegde stukken stelt de Raad vast dat deze niet gesteld zijn in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Met toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 neemt de Raad bij gebreke aan een dergelijke vertaling deze documenten niet in overweging.

2.2.12. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT